

Nová kniha a CD: Flétníčkovi se Sázavským a Lábusem jsou milí, zábavní

Ústí nad Labem, Praha /EXKLUZIVNÍ ROZHOVOR/

V čem je princip knížky a CD?

Vznikl minipříběh, do kterého je vtažena muzika. Ukáží se v něm příběhy čtyř fléten, které tam hrají své role. Každá je personifikovaná postavou rodinného příslušníka: je tu malá holčička Soprinka, sopránová flétnička, bratříček tenorová flétna, maminka altová flétna a tatínek – toho jsem představoval já – to je Basík čili flétna basová.

Knížka s CD má podtitul Jak Soprinka našla ztracenou písničku. Prozradíte, co vše se tam „semele“?

Nebudu vyprávět, o čem to je, ale bylo hrozně fajn setkat se s lidmi jako je třeba Jiří Lábus, který tam hraje Vypravěče, nebo s Alicí Nellis. Své role maminky Altinky se zhostila znamenitě, protože sama má za sebou dlouholetou profesionální praxi flétnistky, což já jsem do té doby nevěděl. Byl to takový svěží závan čerstvého vzduchu v mém životě, protože jsme to vytvořili dost rychle a udělali i malý křest v Ypsilonce, kde jsme Flétníčkovi zahráli živě.

Čím jsou pro vás Flétníčkovi zajímaví jako pro rodiče?

Jako rodič několika dětí v tom vidím potenciál, že by se to mohlo stát i velice žádanou pomůckou na různých stupních malých školek a škol pro děti 1. stupně. To proto, že něco podobného u nás nikdo nikdy neudělal.

Je to hravé...

...to je. A i na své dceři, která na CD hraje holčičku Soprinku – i když už jí je 9 let – jsem viděl, jak je z toho nadšená. Jak jí to baví.

Nebylo okolo žádné dítě, proto jste přizval svou dceru Markétu?

To ne. Ale kamarádovi Vaškovi Bratrychovi, který to celé vymyslel, jsem se zmínil, že mám dceru, která trochu zpívá, je muzikální a hlavně hraje na flétnu – tak se k tomu hodila. Vyzkoušeli jsme ji a už tam zůstala. Prostě dělali jsme to otec s dcerou, tak jako jsme v té pohádce. To, jak Flétničky děti baví, je příkladem toho, jak může dobře volený počín přitáhnout i děti velmi malé k něčemu, co by je pak mohlo zajímat po zbytek života.

Vaše kapela Neřež nedávno vydala nové album Kolektivní vina, v současnosti máte ve skupině i pěkné, moc příjemné flétničky. Souvisí to nějak s Flétníčkovými?

(smích) Ne, to je opravdu jen náhoda. To, co jste slyšel na zvukovce v sále, je Robert Fischmann, náš nový spoluhráč. Má skvělé rytmické cítění, také nás většinu času pohání tím kachonem(cajon) a perkusemi. A když má volnou ruku, tak si k tomu za odměnu zahraje na některou ze svých báječných fléten. On a Filip Beneš – je radost mít takové spoluhráče.

Kdo je vlastně Václav Bratrych, vydavatel Flétniček?

Znám Vaška z Nerezu, kam přišel z Marsyasu v éře Zuzany Michnové a tuším i Petra Kalandry. Přivedla ho do Nerezu Zuzana Navarová, dobře k nám zapadl svými latino jazzovými až rockovými vyhrávkami. Naše folková kapela tak začala hrát trochu jinak, než byli fanoušci do té doby zvyklí. Třeba jim to nelahodilo, nevím, ale pro nás to byl impulz dělat zase něco trošku jinak. A že za pár let to zase bylo celé jinak? To už je do jiného rozhovoru (smích).

Zopakoval byste si ještě roli otce Basíka ve Flétníčkových?

Moc rád. Uvidíme, jak se bude prodávat první náklad, jestli dojde na pokračování. Ale já zas tak velkou roli nemám. Každý zpíváme jednu písničku, která charakterizuje naši postavu, pak zpívám s dcerou duet na výletě v lese a nakonec zpíváme všichni písničku dohromady.